

Publicerad 2015-05-06 20:57 av lodjuret/seglare

*När jag skriver mina historier finns där ibland ett fiktivt jag som huvudperson berättar historien. Det är förstås alltid ett påhittat jag. Men ändå finns där ibland delar ur mitt eget liv. Fragment om en så vill, som tillför historien något.*

### **Jag har ingen som helst lust att frottera mig**

med folk, snarlikt en badande torkar sig med handduken. Pressar den gång på gång mot kroppen och alla vikar och öppningar som går att hitta för handduken att uppsöka. Att ha folk jag föga

eller inte alls känner, så nära inpå, såväl svärmande omkring mig och även själsligen sökandes efter mitt inre. Oavsett sökandet är efter hemligheter eller bara mina senast nedskrivna alster.

Men det mesta bär jag inuti huvudet och även om det finns mycket nedskrivet sporadiskt på lappar, i anteckningsböcker och så vidare så är det bara fragment och utkast. Det är inte hela verk, de

springer fram först då jag börjar skriva och då faller bitarna på plats. Jag försöker hålla mig borta från folksamlingar helt enkelt. På bussar och tåg kan jag förstås inte smita undan, men då

börjar jag prata med folk istället. Det finns en klar fördel med att prata med okända. Dem är det ju inte meningen att jag skall träffa igen. Samtidigt kommer jag sällan ihåg människor

jag mött, ens om jag träffat dem många gånger. Så jag träffar för mig fullständigt okända, talar en stund med dem under

resans gång om allt mellan himmel och  
jord som det ju

heter. Och sedan går vi åt varsitt håll och  
träffas aldrig igen. Det känns verkligen bra.  
Även om jag nu skulle träffa personen igen  
så kommer jag inte ihåg att vi alls setts och  
än mindre att

vi talats vid. Det är helt okej för mig, medan  
andra då ställer sig lätt undrande. Det var  
till visst besvär för mig då jag var tillfälligt  
anställd i en butik som sålde orientaliska  
mattor. Kunder

kunde komma och påstå att vi hade muntliga  
avtal som de ville göra gällande ungefär som  
skriftliga avtal, då de kom och påstod att vi  
kommit överens sedan förut. Men det gick  
förstås inte igenom.

Ägaren kände till mitt dåliga minne och god  
kände aldrig några avtal som inte var just  
skriftliga. Men många människor försökte  
ändå och när en jobbar i butik och är van  
vid att det kommer

så många människor varav en del av dem  
dessutom inte är precis okända för den  
större allmänheten, ändå försöker skaffa  
sig fördelar. För att inte tala om vissa  
kriminella element

som försöker mer eller mindre ömsom  
smickra och ömsom hota till sig vissa  
fördelar som rabatter och andra tjänster.  
Som att försöka få förstahands löften om  
att få tillgång

till nya produkter eller om det kom inte  
mer exklusiva produkter. Vi sålde mattor,

visst. Men där fanns även kuddar, täcken, draperier och så vidare. Butiken var inte särskilt stor, men

det var lagret och butikens rykte var stort och hade gott renommé. Trots detta och att ägaren hade strikta regler kom det ibland dit människor som anspelade på vissa muntliga avtal.

Skojeri och försök till skojeri förstås. Den och andra erfarenheter ligger förstås delvis till grund för min vana att vilja hålla mig i bakgrunden i de flesta sammanhang. Jag vill helst vara anonym.

Samtidigt kan jag förstås inte vara det då jag uppträder i en del stora sammanhang. Men vore jag exempelvis popsångare så skulle jag förstås antingen hålla till mest i inspelningsstudion

eller bära mask på scen. Det går inte i affärer, det går inte på en scen eller i ett stort rum om en är föreläsare eller inbjuden till seminarier och resor med många olika deltagare. Det går inte att vara

anonym. Så det är som att gå in i en roll som skådespelare. Jag gör då rollen som mig själv. En karismatisk och charmig person, samtidigt klädsamt blygsam och fantastiskt rolig i andra människors ögon.

I mina egna ögon är jag förstås inte alls någon som vill stå i centrum med andra människors ögon på mig. Jag vill bara vara för mig själv i stort sett hela tiden. Uppmärksamhet är värd något bara om en

känner att den är ärlig och riktad mot en just

för stunden. Uppmärksamhet bara för dess egen skull är värdelös. Det är som någon som vill stå i ens närhet och få ens glans att spilla över på sig. Andra

får gärna glänsa själva i min närhet, så länge de bara inte spiller över av glansen på mig. Glansen i sig är ju bara för stunden och kan inte värderas som guld. Personligen har jag alltid föredragit silver,

eller för den delen aluminium. En metall som är formbar. Inte så mjuk som kvicksilver. Kviksilver är en paradox. En metall skall väl ändå inte flyta? Det är klart motsägelsefullt. Nå, jag står där

och hänger i butiken. Jag tittar på en inventarie lista över varor som just beställts och jag undrar som vanligt hur mycket av varorna som faktiskt skall komma fram. Precis som senare då jag jobbade på arkivet

för böcker, så brukar en stor beställning alltid drabbas av råttor. Det vill säga att inte alla föremål som packas och skickas kommer fram. Det blir alltid stöld av vissa utvalda föremål någonstans på vägen.

Antingen på vägen mellan sändare och mottagare, hos sändaren eller hos mottagaren. I mitt fall har det mig veterligen aldrig varit i min ände, oavsett jag skickat eller mottagit. Det har alltid varit en gåta för mig hur

saker som är väl emballerade alltid anländer plomberade samtidigt som det helt uppenbart saknas saker på den medföljande inventarielistan. Obegripligt helt enkelt. Det måste vara råttor i lasten, helt enkelt.

Så också i affärer med mattor, i det här fallet orientaliska mattor. Som om det inte räckte försöker folk som säger saker som 'Du vet vem jag är?' Som om själva deras uppenbarelse skall få en själv att le och börja krypa för dem.

Det är ju bara så äckligt. Kungsgatan i Stockholm har inte någonsin kunnat jämföras med bazaren i turisstråken i något arabiskt land. Inte ens den mest heta sommaren i stadens historia har till närmelsevis kommit i

närheten av... Nu har jag i och för sig aldrig varit i något arabiskt land. Jag har satt foten i en del länder, det har jag. Italien, Spanien, Schweiz, Österrike, Tyskland, Frankrike, Australien och Kina. Men som sagt,

aldrig i en bazar där det är meningen att turisten skall pruta. Det ingår i deras affärsmässiga struktur. Ja och i England förstås. Själv prutar jag inte och ingen kan pruta i affärer med mig. Sådana saker har fått mig att förstå

mig på betydelsen av att umgås med människor. Bara mindre sällskap ger den behaglighet som är så önskvärda i sådana sammanhang. I större sammanhang som inbjuden eller där en bjuder in sig själv, för

att verka i ett sammanhang med andra, till förmån för ett stort auditorium. Det är ju en helt annan sak. Det är ju i mer professionella sammanhang. Då är det förståeligt att en måste umgås med och ibland få stå ut med viss

närkontakt. Det är förstås obehagligt, men en får ha förståelse för att det finns människor som vill ta i hand, klappa ens axel, rygg, trycka ens arm eller lår. De vill komma nära, känna sig som en del av ens egen

personliga sfär. En får försöka göra det bästa av saken och bara mera känslomässigt än rent kropps ligt skaka av sig närheten och deras lust att hela tiden näst intill smeka sig mot ens kropp eller i vilket fall klädsel,

det är ju så nära de kommer. Jag har aldrig kunnat lära mig att uppskatta ofrivillig kropps kontakt eller skitprat som bara är till för att göra en uppmärksam på patetiska människor som är så hopplöst

små och ensamma i sig själva att de lever upp bara då de kan låta sig smittas av andras möjliga glans. Jag har aldrig kunnat erinra mig, dra mig till minnes att jag varit så desperat själv någonsin.

Jag klandrar dem inte så mycket att det får mig att förakta dem. Jag försöker förstå mig på människor. Det gör jag. Jag kan bara inte sätta in mig själv i en sådan roll som den som beter sig på just

det viset. Jag avskyr det förstås, men jag ser inte ner på människorna i sig. Mer då själva detta beteende. Det är som att plötsligt märka att en mås har släppt sitt vita frätande klet på ens huvud eller axel.

Märkligt hur ofta de missar människor. Det är när de lyckas skita på en människa som det uppmärksammas att de skiter. En är ju alldeles för van vid att se deras träck på statyer, bilar, gator

och torg. Jag vet inte riktigt vart historien leder, men i huvudsak vill jag berätta för dig varför jag inte uppskattar människor annat än i mindre sällskap. Och en del

annat smått och

gott jag kommer på i sammanhanget.  
Jag gör så när jag har något på tungan  
och väntar på att det skall komma ut.  
Det kan ta en stund innan det kommer,  
men du har ju

ändå inte mycket annat för dig än att  
läsa det här. Jag menar, varför annars  
läsa så här långt om du inte... hallå där,  
vart skall du ta vägen? Jaså, bara för att,  
okej. Nå, så här

är det i alla fall. Det är som att i årtal,  
eller i vilket fall en period av livet, gå  
till en viss restaurang och äta en viss  
rätt och när en sedan går till en snarlik  
rätt. Nej, inte en

pixxeria. Så smakar den inte likadant  
som på den första och väl besökta  
restaurangen. Du tror att det beror  
på tomaterna. Att just det tomaterna  
de använder till

grönsaksröran... men så tänker du att  
det kanske istället är oliverna. De gröna  
oliverna. Men det är inte oliverna. Inte  
tomaterna och inte oliverna och du vet  
inte vad du skall tro.

Där finns så många ingredienser och du  
vet inte, du förstår inte. Sedan helt otroligt  
nog när du är på en restaurang med en  
vän, en tillfällig vän. Det finns vänner  
och vänner.

Du är en vän, om än tillfällig. Så du bör ju  
kunna förstå... Ja, i alla fall så. Plötsligt  
skådar du ljuset. Smaken. Den är där. Det

är samma smak. Och du undrar över vad som är samma

ingrediens. Ja, ja, okej. Det är en pixxeria. Okej. Jag ville bara inte. Jag har redan skrivit om det här. Fast den gången var det inte om dig, det handlade om en helt annan individ.

Om någon som jag exempelvis. Om mig. Okej, men nu handlar det alltså om dig och du reser dig från stolen och går för att fråga. Du pratar en stund med mannen som kastar deg

och fångar den, gång efter annan. Du får till slut veta precis vilken ingrediens det var och du är nöjd. Det är en sådan där lättnad att plötsligt veta och förstå. Fast när du kommer

tillbaka till den där första restaurangen så är huset rivet och de har tagit bort parken också. Det står ett jävla palats på platsen. En sorts galleria med bostäder och affärer.

Och du kommer aldrig mera att kunna återuppleva de där stunderna. I alla fall inte just där. Du får helt enkelt söka upp den plats där det är möjligt fortfarande att få en snarlik

upplevelse. Men det är inte samma sak. Du vet att det inte är samma sak. Du vet om det men kan inte göra något åt saken. Ingenting alls. Men du kan gå till det nya stället istället.

Det är vad du kan göra. Jag kommer inte ihåg vad jag ville säga med det här. Vänta

här en stund medan jag går tillbaka och  
försöker hitta tillbaka till vad jag ville säga.  
Bara vänta på mig

så kommer jag tillbaka och kan berätta för  
dig att det är många människors dilemma.  
Att försöka återskapa de där händelserna  
och minnena de förknippar dem med som  
gav upphov till

en sorts portal till en värld, en underbar  
värld dit du en gång hade nycklarna men  
som sedan dess har försvunnit och för  
passats till en sorts glömska. Världen var  
kanske inte så

idyllisk, men i minnet förstöras du upp  
händelsen som ledde till känslan av att  
kunna gå in i minnenas tavla och leva  
där för en stund och glömma allt annat.  
Men porten eller

fönstret är nu för alltid stängt och sagans  
Peter Pan kan inte längre komma in till  
sagans verklighet. Porten är stängd och  
nycklarna passar inte längre i låset. Och  
även om nycklarna

passat så är porten till huset inte längre  
densamma och även om porten varit  
densamma så är huset rivet och någonting  
annat och fruktansvärt har tagit dess plats.  
Vuxenvärlden har

för alltid stängt ute barnet inom dig från  
att någonsin kunna besöka platserna som  
var så förtrollade, åtminstone blev till  
sådana världar i minnet. Så när jag tänker  
tillbaka på den tidens

Kungsgatan och inser att det aldrig kan bli

som förr. De där korta ögonblicken av tänkt  
storhet i ens liv. De är borta för alltid. Och  
snart kommer även dina minnen att för  
blekna liksom du

själv i andra människors minne och vad  
var väl då meningen med alltsammans.  
Du kommer att dö och ingenting blir  
längre vad det var. Men det är ingenting  
du kan göra åt

saken. Du kan bara leva här och nu och  
det är vad jag också försöker göra. Jag  
försöker leva själv, på mitt håll och alla  
de människor jag möter är som höstlöv  
för vinden.

De kommer mig till mötes på min väg  
genom livet, en del av dem stannar hos  
mig korta stunder och så blåser de bort  
igen. Så varför låta fästa sig alltför mycket  
till människor.

De är bara på besök, liksom en själv bara  
är på besök i livet, denna underbara plats  
som är så förgänglig. Som är så full av möj  
ligheter att ta tillvara eller bara förkasta  
till alls ingen nytta.

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren lodjuret/seglare med Poeter.se id #4809 innehar upphovsrätten